

det, jeg direkte har noget Ansvar for, og jeg agter ikke i dette Øjeblik at tage denne Sag op. Jeg vil kun gøre en eneste Bemærkning med Hensyn til dette om at lægge Sagerne i „Kirkens egen Haand“. Med „Kirkens egen Haand“ kan der efter vor Udvikling kun tænkes paa den kirkelige Indflydelse, der bygger paa Menighedsraad, der er valgt paa en meget bred Grundvold. Jeg kan slet ikke anerkende, at de ikke er blevet det; lige saa snart det hele Folk vil tage Del i disse Valg, kan det meget let faa Adgang dertil, Vejen er banet stærkere ved den sidste Lov, og jeg kunde godt ønske, at man gik et Skridt videre. Men altsaa, „Kirkens egen Haand“ er en Forsamling valgt paa denne meget brede Grundvold, og jeg vil ganske henstille til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens egen Overvejelse, om den vilde føre til saa overmaade meget andet end det, den danske Rigsdag vilde foretage sig, og om man derved kom paa et kvalitativt andet Grundlag.

Men der er en Ting til, som har bevirket, at jeg endnu en Gang maatte tage Ordet for en kort Bemærkning. Jeg vil i Sandhed ikke, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen formodede, nøjes med at bære en stille Sorg, hvis der er Præster, som lever et forargeligt Liv. Nej, jeg agter, saa længe jeg fungerer i det Embede, jeg i Øjeblikket har inde, at gribe ind, naar der foreligger Indberetning fra Biskopperne om et saadant Forhold, og jeg tror heller ikke, det bør staa uimodsiget her i Folketinget, at disse Forhold tolereres. Der er nærliggende Grunde, der lukker min Mund med Hensyn til, hvad der maatte være foregaaet i de 6 Maaneder, i hvilke jeg har haft den Ære at fungere som Kirkeminister, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at vore Biskopper er vagtsomme ogsaa paa dette Punkt. Naar Dr. Kure-Sagen fik den Landsbelysning, den fik, og ikke gik ganske stille af, f. Eks. derved, at han, som han flere Gange blev opfordret til, selv søgte sin Afsked med Pension, hænger det sammen med, at han selv ønskede Sagen bragt for det hele Lands Forum; det kan dog ikke bestrides, at han selv ønskede, at det hele Folk skulde tage Del i hans Sag. En Sag, hvor det drejer sig om en Præst, der lever et forargeligt Liv, og overfor hvem Biskoppen griber ind, foregaar meget mere stille, foregaar indenfor Kontorerne fire Vægge, og hvis den resulterer i, at en saadan Mand efter Anmodning søger sin Afsked og faar sin Afsked; ved ofte store Dele af Landet ikke, hvad der forelaa. Men dette Løfte kan jeg i hvert Fald med

største Beredvillighed give for den Tid, i hvilken jeg fungerer, at jeg ikke agter overfor saadanne Spørgsmaal blot at nøjes med mit Hjertes stille Sorg. Jeg føler et Ansvar i den Henseende overfor den Kirke, jeg skal tjene ogsaa i min nuværende Stilling, og jeg kan ikke tro, at det med Rette kan siges, at Biskopperne i saa Henseende tolererer noget. Naturligvis er der mange Hensyn, der skal vejes, for det er det høje Tings Medlemmer meget vel bekendt, at naar en Præst skal falde for en Anklage, der med Rette fremsættes mod ham, vil tillige hans Familie blive hjemløs. Saadanne Hensyn kan holde en Stund tilbage; jeg tror ogsaa, Biskopperne tager dem overfor lignende Klager vedrørende Læren; de gør vel ikke stor Forskel i saa Henseende. Men jeg har personlige Vidnesbyrd om, at Biskopperne er meget vagtsomme overfor, hvad der kunde ligne Forargelse, hvad der ikke behøver at modsige, at der kan sidde en eller anden Præst et eller andet Sted, som der maaske skulde gribes ind imod. Men det er fortrinsvis, synes det mig, Biskoppernes Ansvar at gøre opmærksom derpaa. Jeg vil personlig med Glæde give det Løfte, at hvis saadanne Tilfælde kommer til min Kundskab i min Funktionstid, vil jeg ikke mene, at man for Kirkens og dens Æres Skyld, for Menighedens og dens Arbejdes Skyld bør holde Haand over saadanne forargelige Tilfælde. Det var det, jeg tillod mig at bemærke før, at der maatte saa gaas skaanselsløst til Værks, og saa maatte den Tragedie foregaa, som foregaar, naar uskyldige maa lide sammen med skyldige. Men Kirkens Ære og Værdighed og Evangeliets Fremgang i vort Folk, som i høj Grad berøres i saadanne Tilfælde, er tusind Gange vigtigere end alle saadanne Hensyn.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Oskar Andersen: De Bemærkninger, den højtærede Kirkeminister fremsatte i Anledning af Forhandlingen her i dette høje Ting om det kirkelige Udvalg og den Stilling, der fra Partiernes Side indtoges overfor dette, giver mig Anledning til at udtale, at man meget vel, saaledes som det ogsaa blev sagt af den Mand, som var Forgænger for den højtærede Minister, kan vandre sammen en Del af Vejen, hvor man er enig, uden at dette behøver just at medføre det samme Syn paa Endemaalet. Jeg